

[Dahlggaard.]

ved, at disse forslag alene ikke redder landets økonomi, der er stadig kolossale opgaver, der ligger foran os. Der er de offentlige udgifter, som skal bringes under kontrol, der er boligpolitikken, der må revideres, der er en skattereform, som skal gennemarbejdes og gennemføres, og så skal der forberedes en løsning af de problemer på arbejdsmarkedet, som trænger sig på i næste folketings-samling, når overenskomsterne på arbejdsmarkedet udløber.

Det fremgår af de såkaldte tillidsparti-ers udtalelse til betænkningen, at også disse betragter afgiftsforslagene som led i en sådan videregående politik, der skal tage i hvert fald en række af de problemer, jeg her har nævnt, op.

Regeringen burde derfor fra første færd have lagt arbejdet med disse spørgsmål sådan til rette, at det påkaldte samarbejde, den burde med det ansvar, der nu engang påhviler en regering som forhandlingsleder, bevidst have stilet imod, at grundlaget også i politisk henseende nu skulle lægges for, at næste folketingsår kunne blive et arbejdsår og ikke et uroår. Det gjorde regeringen ikke. Den ville i virkeligheden arbejde stykkevis med tingene og altså nu i denne omgang holde sig til afgiftsforslagene. Det var nok for regeringen, at venstre fik en helhed ud af tingene, efterhånden som de foldede sig ud, det var mindre vigtigt for venstre, at også andre partier kunne føle trang i så henseende. Det er klart, at det var en holdning, der måtte virke udfordrende på de øvrige partier.

Begivenhederne natten til store bededag gav nogle dages afslavningspause og dermed tid til at indtage nye attituder. Det gjorde regeringen også. Den tog på opfordring af socialdemokratiet, det radikale venstre, centrum-demokraterne og en række andre partier spørgsmålet op, om der kunne nås samforståelse mellem en række partier om principperne for det videre arbejde med boligpolitikken. Det er ikke mindst den letsindige boligpolitik, der er med til hele tiden at køre dansk økonomi af sporet, og man kan spørge sig selv, om de afgiftsforhøjelser, som vi nu behandler, ikke i virkeligheden er en noget kompliceret og noget upraktisk måde at betale boligudgifterne på, det være

sig for dem, der bor i lejligheder, som for dem, der bor i parcelhuse.

Jeg synes, at der en overgang var bevægelse i tingene i den rigtige retning, måske langsomt, men dog i den rigtige retning, og en bekræftelse på dette får man vel af den udtalelse, hr. Heinesen kom med her for lidt siden om, at når socialdemokratiet op-hørte med at videreføre forhandlingerne på boligområdet, var det, fordi der også var så mange andre punkter, der var væsentlige for socialdemokratiet, og hvis ikke man kunne komme igennem også med dem, behøvede man ikke at køre videre med boligforhand-lingerne.

Jeg nævner det, fordi det måske trods alt viser, at der er en lille smule på boligpolitik-kens område under disse forhandlinger, der kan føres videre under roligere politiske for-hold, hvis sådanne fremkommer.

Var regeringen længe utilbøjelig til at in-teressere sig for boligpolitikken, så var social-demokratiet til gengæld utilbøjelig til at på-tage sig en forpligtelse over for den offent-lige udgiftspolitik. End ikke en målsætning for nødvendige besparelsers omfang ville socialdemokratiet indicere. Man kan finde grunde til en sådan holdning, afgiftsforsla-gene er kommet op i en periode, hvor der også arbejdes med anden lovgivning af for-delingspolitisk betydning, og hvor man kan føle sig usikker over for den sociale tendens. Alligevel bør landets største parti gøre sig klart, at det ikke kan holde sig uden for det fortsatte arbejde med at finde frem til tilstrækkelige omlægninger af den offentlige udgiftspolitik.

Det er i virkeligheden sørgeligt at se, hvor-dan de tre største partier her i tinget for-sømmer hver sin del af det ansvar, som nu engang følger med at beskæftige sig med samfundsproblemer i dette ting. Socialdemo-kratiet holder sig på urealistisk afstand af udgiftspolitikken, venstre har i hvert fald længe holdt sig på urealistisk afstand af boligpolitikken, og fremskridtspartiet holder sig i urealistisk afstand fra næsten hvad som helst. Det har været ejendommeligt at iagt-tage hr. Glistrups siksakløb på den politiske arena i disse dage. Vi har aldrig kunnet hitte ud af kursen. Snart var det sik, snart var det sak, og efter den tale, hr. Glistrup netop har holdt, ved vi vel i virkeligheden